

НЕЗАБУТНІ ДВАДЦЯТЬ ОСВІТЯНСЬКИХ РОКІВ

Вчителька початкових класів Валентина Мар'янівна Гавришевська була переведена в школу з Гориньгородської школи вчителькою початкових класів. Сама з Житомирщини. Материнською була в неї любов до дітей, поважала їх. Вимогливо тримала тісний зв'язок з батьками учнів, користувалась заслуженим авторитетом, а тому батьки намагалися, щоб їх діти вчилися тільки в неї. Були й такі, що добивались, аби зменшували на рік вік дитини.

Чим же Валентина Мар'янівна заслужила такий авторитет? Хорошими знаннями програмового матеріалу, вміла ним володіти на уроках, подавала його в доступній формі. Валентина Мар'янівна не любила ставити двійки учням. Намагалась знайти спосіб донести знання до учня, у якого, можливо, вдома були якісь проблеми і тому він не може сприймати новий матеріал чи відповісти з теми. Адже її учні — це чиїсь сини і дочки, які боляче переживають і домашні негаразди, і мамину хворобу, чи татове пияцтво, чи матеріальну скруту.

Діти не ображались на вчительку, коли часом залишала когось після уроків. Вони розуміли, що її вимоги справедливі, так само сприймали і строгість, і доброту. Можливо саме й тому через багато років (а після Дроздова вона працювала в Гоцанській СШ), зустрічаючи Валентину Мар'янівну, її дорослі учні спілкуються з нею, охоче і довірливо діляться своїми успіхами й невдачами.

— Школа — то моє життя, моя святиня, мій світ, — так говорила вона про свою роботу.

Якось в свій час я її запитав:

— А що, на вашу думку, потрібно усвідомити людині, котра вирішила обрати професію вчителя?

— Любити людей. Любити дітей. Мати велике терпіння і не боятися великої праці. Без цього у школі робити нічого. Робота стане каторгою.

Її уроки — це свято душі. Вона в дитячих душах сіяла віру.

Валентина Мар'янівна вийшла в 1959 р. заміж в Гощу за Лібера Євстахія Романовича.

В 1955 р. в школу була направлена Надія Антонівна Наумець, вчителька російської мови і літератури з університетською освітою. Ми всі на неї дивились, як на велике божество, милувались її знаннями, її уроками. Наділена

Вчителька Дроздівської, потім Гоцанської школи Валентина Мар'янівна Гавришевська та її наречений Євстахій Романович Лібер.

розумом, знаннями, методами роботи, авторитетна, всіма шанована, закохана в свою роботу, Надія Антонівна працювала в Дроздові аж до виходу на пенсію. Разом з чоловіком Андрієм Павловичем Лежнюком виховали двох синів, дали їм вищу освіту. Один працює лікарем на Волині, другий в Дроздівській школі викладає фізкультуру.

Велика вдячність всім вчителям школи за ту нелегку працю, яку вони виконували в ім'я знань учнів, в ім'я їх розвитку й становлення. Вони не бачили більшого обов'язку й кінцевої мети, як дати знання учням.

Головами колгоспу ім. Чапаєва в цей час були: П.Т.Кравчук, Д.Ящук, Д.С.Лежнюк, К.І.Климчук та С.М.Плахотнік. Після об'єднання колгоспів головою обрали М.О.Власенка. А починаючи з лютого 1961 року, коли колгосп реорганізували в радгосп, директорами були А.Г.Соботницький та Я.І.Кир'янчук. Всі вони по можливості дбали про розбудову господарства, про підвищення добробуту колгоспників і робітників, про поліпшення матеріальної бази, культуру землеробства. Всі допомагали школі, чим могли. Найбільше для села зробив Д.С.Лежнюк. Він сприяв побудові школи, електрифікації та радіофікації села, побудував на Горині млин, який діє і сьогодні.

Головами батьківського комітету були П.Т.Кравчук, Д.С.Лежнюк, Гордій Гордійчук.

Головами сільських рад працювали Павло Вознюк, Параска Артемівна Водолазка, Микола Мартинюк, Петро Кравчук, Петро Дубич та Микола Семенюк. Нелегко було працювати у той час, особливо на початку 50-х, але вони вистояли й намагалися боротися з труднощами. І перемогли.

Допомагали виконувати Закон по всеобучу, ліквідації малописьменності, відвідуванні сільською молоддю вечірньої школи тощо. Добрим словом хочеться згадати батьків сіл мережі Дроздівської школи. Це Макар Сачук, Антон Кравчук, Гнат Сачук, Аврам Ковалець з с. Микулин; Іван Хома, Євмен Кравчук, Ілля Дубич, Пелагея Дубич, Ганна Давнюк з с. Горбів; Одарка Єфімчук, Петро Королук, Тимофій Королук, Тимофій Бугай, Мирон Барتمانський, Надія Войтук, Христя Вознюк, Микола Лежнюк, Іван Ткачук, Х.Демчук, Максим Марчук, Євдокія Марчук, Микола Лещук, Василь Лещук, Павло Мальованчик, Павло Никитюк з с. Дроздів та багато інших.

(Продовження. Поч. в №№ 87-88, 91-92).